

Nr 492

Av herr Nilsson, Yngve, m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 147, angående åtgärder i prisreglerande syfte på jordbrukets område m. m.

Den mellan statens jordbruksnämnd och jordbrukets förhandlingsdelegation träffade överenskommelsen, som ligger till grund för Kungl. Maj:ts proposition nr 147, innebar att nu gällande införselavgifter och i förekommande fall kompensationsavgifter för stärkelse och stärkelseprodukter skulle bibehållas oförändrade med följande justeringar.

1. *Druv- och stärkelsesocker* ingick tidigare i jordbruksregleringen, oavsett om det gällde teknisk eller kemiskt ren vara. I den nya tulltaxan skiljes mellan kemiskt rena sockerarter (tulltaxenr 29.43) och annat socker (tulltaxenr 17.02). Vid tulltaxans ikraftträdande den 1 januari 1959 avfördes det kemiska druvsockret ur jordbruksregleringen och åsattes i stället en värdetull av 12 %. Då det visat sig att kemiskt rent druvsocker kan importeras till så lågt pris, att den åsatta värdetullen icke, såsom tidigare antogs, lämnade tillräckligt skydd för inhemskt druvsocker av något slag på stärkelsebasis, var jordbruksnämnden och förhandlingsdelegationen eniga om att det kemiskt rena druvsockret borde återinföras under jordbruksregleringen och beläggas med samma avgifter som annat druv- och stärkelsesocker i fast form.

2. *Majsstärkelse i detaljhandelsförpackningar, vägande per styck högst 1 kg netto* (stat. nr 11.08.101) avfördes från jordbruksregleringen den 1 september 1956 vid övergången till gällande prisregleringssystem. Detta ansågs kunna ske eftersom tullen bedömdes komma att utgöra tillräckligt gränsskydd. I den nya tulltaxan, som trädde i kraft den 1 januari 1959, har varan emellertid uppförts som *tullfri*. Då importen av majsstärkelse i småförpackningar således gynnats på bekostnad av majsstärkelse i större förpackningar, ansågs av såväl jordbruksnämnden som förhandlingsdelegationen att småförpackningarna borde återföras under jordbruksregleringen och beläggas med samma avgifter som gäller för majsstärkelse i större förpackningar.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 147 icke tillstyrkt de ovannämnda justeringarna av regleringen på detta område, varom jordbruksnämnden och förhandlingsdelegationen varit eniga. Kungl. Maj:t uttalar således i propositionen att tillräckliga skäl icke anses föreligga för en avvikelse från den gränsdragning mellan jordbruksregleringsvaror och andra varor, som beslöts av statsmakterna så sent som 1958. Vi kan icke finna att denna ståndpunkt är rimlig. Beslut, som tillkommit under som det senare visar sig

förändrade eller andra förutsättningar än dem, varifrån befogad anledning fanns att utgå vid beslutstillfället, bör kunna ändras även om besluten är relativt nyligen tillkomna, särskilt om det är uppenbart att besluten leder till icke önskvärda förhållanden.

Båda här berörda undantag från den gällande regleringsanordningen medför icke oväsentliga urholkningar av det skydd, som avses att ges fabrikspotatisodlingen. Den hittills gångna delen av 1959 visar således att genom de låga importpriserna på kemiskt rent druvsocker förutsättningarna för att fortsätta den tillverkning av druvsocker, som sedan länge bedrivits inom landet, väsentligt rubbats, och mycket tyder på att tillverkningen icke kan fortsättas. Icke ens tillverkningen av en teknisk kvalitet torde kunna fortsättas, vilket torde vara en konsekvens långt utöver vad ursprungligen åsyftades med varans omdisposition ur regleringssynpunkt, nämligen att icke onödigt fördyra den höga druvsockerkvalitet, som behövs för vissa medicinska ändamål. Vid en återföring av det här avsedda varuslaget till jordbruksregleringen skulle jordbruksnämnden liksom nu ha möjlighet att lämna avgiftsbefrielse för dessa medicinska kvaliteter.

Vad därefter majsstärkelsen i småförpackningar beträffar tenderar importen härav att öka till följd av den frihet från såväl tull som andra avgifter, som föreligger för dessa förpackningar. Denna omständighet kommer att verka störande på regleringen, och prishöjningen på dessa småförpackningar kan leda därhän, vartill viss tendens för närvarande föreligger, att det ställer sig förmånligare att importera varan i småförpackningar — även om förpackningssättet icke är nödvändigt för det avsedda bruket för varan — i stället för i större förpackningar. Någon motsvarande konstruktion av gränsskyddet finnes icke för övriga stärkelsearter och torde för övrigt knappast heller föreligga i fråga om andra varuslag. Den stora olikhet vid import, varmed dessa småförpackningar behandlas i jämförelse med samma vara i annan förpackning, torde icke kunna anses varken rimlig eller försvarbar.

Under återopande av det sålunda anförda hemställes,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 147 måtte besluta att såväl *kemiskt rent druvsocker (tulltaxenr 29.43)* som *majsstärkelse i detaljhandelsförpackningar, vägande per styck högst 1 kg netto (stat. nr 11.08.101)*, skall återföras under jordbruksregleringen och beläggas med samma införselavgift och i förekommande fall kompensationsavgift som annat druv- och stärkelsesocker i fast form resp. majsstärkelse i större förpackningar än 1 kg.

Stockholm den 5 maj 1959

Gustaf Elofsson

Ernst W. Olsson

N. Yngve Nilsson

Sten Åkesson